

Sundhedsreform – fakta eller snak?

Så kom udspillet om en ny sundhedsreform med efterfølgende straksudmeldinger fra Socialdemokratiet i helsidesannoncer om »Stop centraliseringen« og regionsrådspolitikere om »Undgåelse af bureaukrater og budgetbisser«. Retorikken i de seneste måneder om emnet har været følelsesladet og uden understregning af de fakta, som nødvendiggør en eller anden form for reform:

Det er et faktum, at regionerne i vores lille land ikke har kunnet leve op til moderne ledelse, hvad angår etablering af et nødvendigt velfungerende ensrettet operationelt IT-system på landsplan. Det er et faktum, at forarbejdet til den stadig ikke fungerende Sundhedsplatform på Sjælland modtog sønderlemmende kritik fra Rigsrevisionen.

Det er et faktum, at behandling af en række sygdomme, for eksempel inden for kirurgien, er yderst varierende på tværs af regionerne, som igen ikke har sikret monitorering heraf og nødvendig ensretning/optimering. Det er et faktum, at der inden for forskellige regioner er dokumenteret store forskelle i udgifter til administration i stedet for at lære af hinanden.

Det er et faktum, at det af fagfolk tilvebragte datagrundlag for centralisering af vanskelige og ressourcetekrævende behandlingsforløb gennem de sidste 10-15 år har været en stor succes, men fortsat ikke sikret, vurderet og ændret af regionspolitikere. Det er et faktum, at nærhedsprincippet afhænger af, hvem man spørger. Raske vil gerne have nem tilgang til sundhedssystemet, men de virkelig syge vil hellere rejse for at få højeste specialistbehandling. En mere differenceret diskussion er derfor påkrævet.

Det er et faktum, at der er en stærk omdiskuteret regionsforskel i akutbetjeningen i landet jf. den omdiskuterede 1813-plan i hovedstadsregionen vs. mere lægefagligt fokus andre steder. Det er et faktum, at regionerne ikke har formået at få belyst og diskuteret rehabiliteringsprincipper, som er stærkt varierende mellem regioner og igen med uklar konsekvens, omkostninger og resultater, og med manglende monitorering af indsatsen.

Konklusionen er, at meget af argumentationen fra regionspolitikere mod en ny sundhedsreform savner facts, men i stedet er præget af urimelig retorik. Kritikken handler alt for lidt om, hvordan reformen kan give en bedre patientbehandling, bl.a. gennem en reduktion i de administrative omkostninger i regionerne, så der kan flyttes penge fra kolde til varme hænder i sundhedsvæsenet.

Forslaget er et oplæg til at ændre/rationalisere de veldokumenterede eksisterende og uløste problemer ved at have fem regioner, og som på en række områder har dokumenteret manglende planlægning og optimering på landsplan. Det er i al enkelthed det, den nye reform forsøger at lægge op til. Som foreslået, nås målet kun ved at reducere indflydelse fra lokalpolitikere til fordel for fagpersoner, relevante personer inden for erhvervslivet, centraladministrationen, men naturligvis stadig med et vist lokalpolitisk input.

KOMMENTAR

Henrik Kehlet

Henrik Kehlet er professor, overlæge, dr.med., og Jacob Rosenberg, professor, overlæge, dr.med.

DAGENS BREV Pas på vores samfunds grundlag

Hvad er det, vores samfund er bygget op om? Sunde og raske danskere. Succesfulde danske virksomheder. Nogle helt særlige værdier. Ja, der er mange svar på det spørgsmål. Men helt grundlæggende bygger vores danske samfund på den danske natur.

Naturen danner grundlag for alt, hvad vi gør i samfundet. Vores samfund og økonomi bygger på biodiversitet og økosystemtjenester. Derfor er det naturligvis vigtigt, at vi passer på vores fælles grundlag. Verden har ændret sig. Og i dag står vi over for nogle udfordringer, der har et omfang, vi ikke tidligere har set. På verdensplan er biodiversitet i tilbagegang. Enorme mængder plastic flyder rundt i havene. Luftforurening skader borgere. Udfordringerne er mange.

Med de store udfordringer, der truer vores samfunds grundlag, er der brug for at tænke i nye omfattende løsninger. Derfor er vores blå regering blevet grøn. Vi har nytænkt vores miljø-, klima- og naturpolitik, så vi i højere grad kan give svar på de problemer, vi står over for.

Vores regering har sat et helt nyt ambitionsniveau.

Vi vil stoppe for salg af benzin- og dieslbiler i 2030. Vores regering har for første gang ladet vedvarende energiformer konkurrere på lige vilkår om støttekronerne. Dermed har vi sikret danskerne mest mulig grøn energi for pengene.

Vores regering har sat gang i den mest ambitiøse udlægning af urørt skov og anden biodiversitetsskov nogensinde i Danmark. Vi fordobler vores arealer med vild skov. Derudover har vi udpeget ca. 31.000 hektar nye Natura 2000-områder, som er særligt beskyttede naturområder. Det er den største udvidelse på landjord siden 2004.

Og som det nyeste har vi i vores hovedstadsudspil lagt op til at klimasikre en række grønne områder. Med udspillet vil vi skabe mere bynær natur - og den natur skal også være med til at hjælpe med at opsamle store vandmængder, når vi jo desværre ser flere og flere skybrud.

Som Venstres naturordfører tager jeg udfordringerne seriøst. Jeg er stolt over, at det er lykkedes os at sætte nye standarder for, hvor godt vi skal passe på vores natur her i Danmark. **ANNI MATTHIESEN, NATURORDFØRER (V)**

LÆSERNE MENER

Europa mangler forsvarsvilje

Hvornår begynder vi i Europa at tage vores egen sikkerhedspolitik alvorligt? Hvornår går det endelig op for os, at den tid er forbi, hvor vi bare kunne læne os op ad USA - med eller uden Trump som præsident. Både Rusland og Mellemøsten er vores naboer - ikke USAs. Også Afrika for den sags skyld.

Hvis vi er meget heldige vil USA blive ved med at se Putins Rusland som en trussel også for sig selv. Men det er langt fra sikkert. Og hvad gælder Mellemøsten, har amerikanerne andre sikkerhedsproblemer, som er vigtigere for dem. Måske vil de blive ved med at se Iran som en verdenstrussel. Måske. Men de seneste mange år har lært amerikanerne at »nation building« både i Mellemøsten og andre steder i verden ikke er så let.

Konklusionen er, at USA vil fokusere sin sikkerhedspolitik på direkte trusler mod USA. Og hvem kan bebrejde amerikanerne det? Derimod kan vi bebrejde os selv, hvis det går galt på vores kontinent. Vi har ressourcerne både økonomisk og militært. Det eneste, vi mangler, er viljen til at forsvare os. **NILS SJOEGREN, RUNGSTED KYST**

Krab-Johansen rammer skiven

Jeg er sjældent politisk enig med Anders Krab-Johansen, men i lørdags, hvor han tog Mette Frederiksen (S) lidt i skole mht. fakta, var jeg enig.

Helle Thorning-Schmidt var en succes på flere områder, og det skal Socialdemokratiet være stolte over og ikke forsøge at tage afstand fra. Som socialdemokrat støder det mig, når jeg i Weekendavisen

læser Hans Mortensens artikel, som indikerer det modsatte under Mette Frederiksens ledelse.

Thorning samlede et splittet parti, hun blev valgt ved urafstemning, ønskede partiet ind mod midten og vandt den afstemning over Frank Jensen. Vi vandt valget i 2015, men tabte magten takket være R og SFs noget illoyale valgstrategier. De fik ringe valg. Thorning fik os gennem krisen med skindet på næsen, trods EU-direktiv efter Fogh/Løkketiden. Mette Frederiksen gør det også godt, og er dygtig. Jeg håber, at hun bliver kommende statsminister. Hun har nok også lært af egne fejl, men man bliver ikke større i mine øjne ved at se bort fra fakta. **HELLE B. WALTHER, HELSINGØR**

Letbanen er en dårlig beslutning

Letbanen, hvis tvivlsomme berettigelse og økonomi giver anledning til en del undren, bringer tanken hen på nedenstående citat, som ind imellem passer lidt for godt på den politiske verden - og ikke mindst dette projekt:

Det er aldrig morsomt at indrømme en dårlig beslutning, og den ultimative indrømmelse af en dårlig beslutning er, at man laver den om. Derfor bliver så få dårlige beslutninger lavet om ... **MIKAEL IBSEN, KONGENS LYNGBY**

Hemmeligheder og demokrati

Er det kun mig, der har det dårligt med at straffe folk, der siger sandheden? Det er, som om ytringsfriheden kun omfatter folk, der lyver. Hvis man kender en sandhed og fortæller den, kan man

straffes, for når det gælder sandheder er der tavshedspligt både i offentlig og private virksomheder. Det er ynkeligt. Det burde være sådan, at folk, der fortæller sandheden, ikke kan straffes, uanset hvilken sandhed det drejer sig om, mens folk, der lyver, ikke har ytringsfrihed og kan straffes. Det er den omvendte verden, vi lever i.

En PET- chef har fortalt sandheder og fået en fængselsstraf, fordi vi i Danmark har tavshedspligt, hemmelige tjenester og hemmelige valg, selv om vi ved, at demokrati ikke fungerer i hemmelighed. Tavshedspligt er diktaturets stærkeste våben - offentlighed er eller burde være demokratiets våben. Så længe åbenhed ikke er tilladt, vil demokratiet ikke kunne fungere. Hvad er Danmark egentlig? **JØRGEN VILLY MADSEN, JÆGERSPRIS**

Sverige

Sverige er et dejligt land. Mobning som begreb blev skabt i dette land. Politisk mobning opstod også her. Demokratiske principper foreskriver, at man lytter til vælgerne. Den politiske svenske mobnings agenda har været at tie dem ihjel igen og igen. Ved hvert valg har Sverigedemokraterna fordoblet og øget deres vælgerskare.

Den politiske forbrødring bestående af samtlige mobbende partier har en taktik, der ligner strudsens hoved i sandet. Peter, Paul and Mary's sang anno 1962 »Where have all the flowers gone?« med omkvædet »Oh, will they ever learn?« blev en landeplage. Den burde spilles hver dag i den svenske riksdag, fordi voksenmobning af hver sjette vælger i Sverige er uacceptabelt i et demokratisk samfund.

Voksne efterlyses i Riksdagen. **HOLGER OVERGAARD ANDERSEN, VEDBÆK**